

D • N
7/3 1949

Amerikansk opinion i utrikesfrågor

Skilda opinionsundersökningar i USA har visat att folket står bakom styrelsens utrikespolitik, både då det gäller att lämna Europa ekonomiskt stöd enligt Marshallplanen och att utlova militär hjälp i händelse av ryskt angrepp. En intressant komplettering av dessa undersökningar har nyss givits av den kända organisationen "Council on foreign relations", USA:s främsta helt inofficiella organ för utrikespolitisk upplysning och debatt. Denna organisation utger tidskriften "Foreign affairs"; den har jämte sitt centrum i New York underavdelningar i tjugutvå amerikanska städer med medlemmar inom representativa och tongivande grupper (affärsmän, domare, universitetslärare, publicister, arbetarledare, läkare); till de ledande männen hör Hamilton Fish Armstrong, Allen W. Dulles och Beardsley Ruml. Nu har "Council on foreign relations" till 540 medlemmar i alla delar av landet riktat en rad inträngande frågor om amerikansk utrikespolitik; svaren på dessa, som innehåller motiverade uttalanden, inte blott "ja" eller "nej", är av den största betydelse för bedömandet av upplyst och inflytelserik amerikansk opinion.

Anslutningen till Vandenbergresolutionens grundsats om samverkan med regionala och andra statsgrupper i Europa till gemensamt försvar är utomor-

dentligt stor; 93 procent av de tillfrågade förklarar sig stödja resolutionen, och endast 4 procent ställer sig avvisande. Frågan, om Amerika är moraliskt förpliktad att militärt samverka med Marshallstaterna besvaras med 60 procent ja och 32 procent nej, men frågan om en dylik samverkan ligger i USA:s intresse vinner 89 procent ja-svar mot endast 7 procent nej-svar. Överväldigande majoriteter anser att bistånd med vapen och materiel inte är nog, utan att hjälp i form av direkt aktion är nödvändig, och det stora flertalet håller på att sådana hjälp, särskilt vad Brysselstaterna beträffar, bör garanteras genom bindande överenskommelser. Någon detaljerad klarläggning av hållningen till de skandinaviska staterna ingår inte i rapporten, men i regel uttalar de tillfrågade att förhållandet till Skandinavien borde få samma karaktär som till Brysselstaterna.

Med hänsyn till debatten om USA:s inställning till Spanien är det viktigt att fastslå att opinionen beträffande detta land är en helt annan än i fråga om de europeiska demokratierna. En betydande majoritet avvisar både militär samverkan med Spanien och långivning till detta land. Ett typiskt svar innehåller bland annat följande: "Nej, inte så länge Spanien behärskas av Franco eller någon liknande regim. Militär samverkan med Spanien skulle stärka denna förhatliga regim; den skulle beröva oss rätten att hävda att vi representerar och stöder frihetens sak och inskränka vår strid med Ryssland till en ren maktkamp. Livet är fullt av kompromisser, men tanken att samarbeta med Franco-Spanien är en av de mest motbjudande som jag hört på länge."

Med den positiva hållningen till samverkan med de europeiska demokratierna förenas uppfattningen att dessa stater bör bygga upp en kollektiv organisation, stark nog att bilda en effektiv "tredje kraft" mellan USA och Ryssland. Inte mindre än 95 procent av de tillfrågade tar ställning för denna tanke och anser att USA bör arbeta för dess förverkligande.

I sin helhet är undersökningen, på vars representativa karaktär man inte kan tvivla, ett bevis på hur stark känslan av samhörighet med det demokratiska Europa är i USA. Den visar också att denna uppfattning inte är ett uttryck för vilja att dominera europeisk politik, utan att uppbyggnaden av ett starkt och självständigt Västeuropa framstår som målet.